Diumenge 24 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 8,27-35): En aquell temps, sortiren Jesús i els seus deixebles cap als pobles de Cesarea de Filip. I en el camí preguntava als seus deixebles, dient-los: «Qui diuen els homes que soc jo?». I ells li respongueren: «Joan Baptista, i altres que Elies, i altres que un dels profetes». I ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que soc jo?». Responent Pere, li diu: «Tu ets el Crist». I els comminà que a ningú no diguessin això d'ell.

I començà a ensenyar-los: «Convé que el Fill de l'home pateixi moltes coses i sigui reprovat pels ancians i els grans sacerdots i els escribes, i sigui mort i al cap de tres dies ressusciti»; i obertament parlava la paraula. I prenent-lo a part, Pere començà a increpar-lo. I ell, girant-se i veient els seus deixebles, comminà Pere, i diu: «Ves-te'n del meu davant, Satanàs, perquè no trobes el gust de les coses de Déu, sinó de les dels homes».

I convocada la multitud amb els seus deixebles, els digué: «Qualsevol que vulgui venir darrere meu, que es negui a ell mateix i prengui la seva creu i em segueixi. Perquè el qui vulgui salvar la seva vida la perdrà; però el qui perdi la seva vida per causa de mi i de l'evangeli, la salvarà».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Qualsevol que vulgui venir darrere meu (...) prengui la seva creu i em segueixi»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui dia ens trobem amb situacions similars a la que es descriu en aquest passatge de l'Evangeli. Si ara mateix, Déu ens preguntés: «qui diuen els homes que soc jo?» (Mc 8,27), hauríem d'informar-lo de tota mena de respostes, fins i tot pintoresques. Bastaria guaitar allò que es "ventila" i s'aireja en els més variats mitjans de comunicació. Solament que... ja han passat més de vint segles de "temps de l'Església". Després de tants anys, ens dolem i —amb santa Faustina— ens queixem davant Jesús: «Per què és tan petit el nombre dels qui et coneixen?».

Jesús, en aquella ocasió de la confessió de fe feta per Simó Pere, «els comminà que a ningú no diguessin això d'ell [que Ell era el Messies]» (Mc 8,30). La seva condició messiànica hauria de ser transmesa al poble jueu amb una pedagogia progressiva. Més tard arribaria el moment cimal en què Jesucrist declararia —d'una vegada per sempre— que Ell era el Messies: «Jo soc» (Lc 22,70). Des d'aleshores, ja no hi ha cap excusa per tal de no declarar-lo ni reconèixer-lo com el Fill de Déu vingut al món per la nostra salvació. Més encara: tots els batejats tenim aquest joiós deure "sacerdotal" de predicar l'Evangeli per tot el món i a tota criatura (cf. Mc 16,15). Aquesta crida a la predicació de la Bona Nova és tant més urgent si tenim en compte que d'Ell se segueixen proferint tota mena d'opinions equivocades, fins i tot blasfemes.

L'anunci, però, de la seva messianitat i de l'adveniment del seu Regnat passa per la Creu. En efecte, Jesucrist «començà a ensenyar-los: 'Convé que el Fill de l'home pateixi moltes coses'» (Mc 8,31), i el Catecisme ens recorda que «l'Església fa camí a través de les persecucions del món i els consols de Déu» (n. 769). Heus aquí, doncs, el camí per a seguir el Crist i donar-lo a conèixer: «Qualsevol que vulgui venir darrere meu (...) prengui la seva creu i em segueixi» (Mc 8,34).

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El triomf de la creu va il·luminar tots els qui patien la ceguesa del pecat, ens va alliberar a tots dels lligams del pecat, va redimir tots els homes. Per tant, no hem de avergonyir-nos de la creu del Salvador» (Sant Ciril de Jerusalem)

- «Déu tria el camí de la transformació dels cors amb el sofriment i la humilitat. I nosaltres, com Pere, hem de convertir-nos sempre de nou» (Benet XVI)

- «(...) Els sofriments del Crist van prendre una forma històrica concreta pel fet que va ser 'rebutjat pels ancians, els grans sacerdots i els escribes' (Mc 8,31), els quals 'el van lliurar als pagans, perquè l'escarnissin, l'assotessin i el clavessin a la creu' (Mt 20,19)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 572)